

MEĐUNARODNA KONVENCIJA O UKIDANJU SVIH OBLIKA RASNE DISKRIMINACIJE iz 1966.*

Države stranke ove Konvencije,

Smatrajući da se Povelja Ujedinjenih naroda temelji na načelima dostojanstva i jednakosti svih ljudi i da su se sve države članice obvezale da rade, zajedno i pojedinačno, u suradnji s Organizacijom, u svrhu postizanja jednog od ciljeva Ujedinjenih naroda, tj. da razvijaju i potiču opće i stvarno poštovanje prava čovjeka i osnovnih sloboda za sve, bez obzira na rasu, spol, jezik i vjeru,

Smatrajući da Opća deklaracija o pravima čovjeka proklamira da se sva ljudska bića rađaju slobodna i jednakna po dostojanstvu i pravima i da se svatko može koristiti svim pravima i svim slobodama navedenima u njoj, bez ikakve razlike, naročito s obzirom na rasu, boju ili nacionalno porijeklo,

Smatrajući da su svi ljudi jednaki pred zakonom i da imaju pravo na jednaku zaštitu zakona od svake diskriminacije i svakog poticaja na diskriminaciju,

Smatrajući da su Ujednjeni narodi osudili kolonijalizam i svako vršenje segregacije i diskriminacije koje ga prate, u bilo kom obliku i na bilo kom mjestu da postoe, i da je Deklaracija o davanju nezavisnosti kolonijalnim zemljama i narodima od 14. prosinaca 1960 (Rezolucija Opće skupštine 1514 (XV)) potvrdila i svečano proklamirala potrebu njegova brzog i bezuvjetnog okončanja,

Smatrajući da Deklaracija Ujedinjenih naroda o ukidanju svih oblika rasne diskriminacije od 20. studenog 1963 (Rezolucija Opće skupštine 1904 (XVIII)) svečno potvrđuje potrebu brzog ukidanja svih oblika i svih pojava rasne diskriminacije u svim dijelovima svijeta i osiguranja razumijevanja i poštovanja dostojanstva ljudske ličnosti,

Uvjereni da je svaka doktrina o superiornosti zasnovanoj na razlici između rasa znanstveno lažna, za osudu s moralnog gledišta i socijalno nepravedna i opasna i da ništa ne bi moglo opravdati, ma gdje to bilo, rasnu diskriminaciju, ni teoretski ni praktično,

Ponovo potvrđujući da diskriminacija među ljudima po rasi, boji ili etničkom porijeklu predstavlja smetnju prijateljskim i miroljubivim odnosima među narodima i da može narušiti mir i sigurnost među narodima, kao i skladnu koegzistenciju građana iste države,

Uvjereni da je postojanje rasnih prepreka nesuglasivo s idealima svakog ljudskog društva,

Zabrinute zbog pojava rasne diskriminacije koje još postoje u nekim krajevima svijeta, kao i politikama vlada koje se zasnivaju na rasnoj superiornosti ili mržnji, kao što je politika apartheid, segregacije ili odvajanja,

Odlučne da poduzmu sve potrebne mjere radi brzog ukidanja svih oblika i svih pojava rasne diskriminacije, da spriječe i da se bore protiv rasističkih doktrina i prakse kako bi

* Zbirka međunarodnih ugovora država članica Ujedinjenih naroda (*United Nations Treaty Series*), sv. 660, str. 195.

potpomogle razumijevanje među rasama i izgradile međunarodnu zajednicu oslobođenu svih oblika rasne segregacije i diskriminacije,

Imajući na umu Konvenciju o diskriminaciji na polju zaposlenja i zanimanja koju je Međunarodna organizacija rada usvojila godine 1958. i Konvenciju o borbi protiv diskriminacije u oblasti nastave koju je usvojila Organizacija Ujedinjenih naroda za prosvjetu, znanost i kulturu godine 1960,

U želji da provedu u život načela koja su navedena u Deklaraciji Ujedinjenih naroda o ukidanju svih oblika rasne diskriminacije i da osiguraju što je moguće brže usvajanje praktičnih mjera u tu svrhu,

Sporazumjeli su se kako slijedi:

DIO I.

Članak 1.

1. U ovoj Konvenciji izraz "rasna diskriminacija" odnosi se na svako razlikovanje, isključivanje, ograničavanje ili davanje prvenstva koji se zasnivaju na rasi, boji, precima, nacionalnom ili etničkom porijeklu i koji imaju za svrhu ili za rezultat da unište ili da ugroze priznavanje, uživanje ili vršenje, pod jednakim uvjetima, prava čovjeka i osnovnih sloboda na političkom, ekonomskom, socijalnom i kulturnom polju ili na svakom drugom polju javnog života.

2. Ova Konvencija ne primjenjuje se na razlikovanja, isključivanja, ograničavanja ili davanja prvenstva koje provodi država stranka ova Konvencije prema tome radi li se o njezinim državljanima ili o nedržavljanima.

3. Nijedna odredba ove Konvencije ne može se tumačiti kao da dira na bilo koji način u zakonske odredbe država stranaka u pogledu državljanstva, prava građanstva ili naturalizacije, pod uvjetom da te odredbe ne prave razlike u odnosu na neku posebnu narodnost.

4. Posebne mjere, koje su donesene jedino u svrhu da se osigura odgovarajući napredak određenih rasnih ili etničkih skupina ili osoba kojima je nužna zaštita koja može biti potrebna radi jamčenja, uživanja i ostvarenja prava čovjeka i osnovnih sloboda pod jednakim uvjetima, ne smatraju se kao mjere rasne diskriminacije, pod uvjetom da nemaju za rezultat održanje različitih prava za razne rasne skupine i da se ne održavaju na snazi kada se postignu ciljevi radi kojih su te mjere bile poduzete.

Članak 2.

1. Države stranke osuđuju rasnu diskriminaciju i obvezuju se da svim odgovarajućim sredstvima i bez odgode provode politiku koja teži da ukine svaki oblik rasne diskriminacije i da potpomažu razumijevanje između svih rasa, i u tu svrhu:

a) država stranka obvezuje se da ne počini nikakvo djelo rasne diskriminacije ili ne vrši rasnu diskriminaciju protiv osoba, skupina osoba ili ustanova, kao i da postupa tako da se sve državne i lokalne javne vlasti i ustanove pridržavaju te obveze;

b) svaka država stranka obvezuje se da ne potiče, brani ili podržava rasnu diskriminaciju koju provodi bilo kakva osoba ili organizacija;

c) svaka država stranka treba da poduzme djelotvorne mjere radi ponovljenog razmatranja vladine državne i lokalne politike i radi izmjene, ukidanja ili poništenja svakog zakona i svakog propisa koji tako djeluje da uvede rasnu diskriminaciju ili da je ovjekovječi tamo gdje ona postoji;

d) svaka država stranka treba da svim odgovarajućim sredstvima, uključujući, ukoliko to okolnosti zahtijevaju, zakonske mjere, zabrani i okonča rasnu diskriminaciju koju provode osobe, skupine ili organizacije;

e) svaka država stranka obvezuje se da potpomaže, gdje je to umjesno, višerasne integracionističke organizacije i pokrete i druga sredstva u svrhu ukidanja pregrada između rasa, kao i da se bori protiv onoga što teži da ojača rasnu podvojenost.

2. Države stranke poduzet će, ako okolnosti to zahtijevaju, na socijalnom, ekonomskom, kulturnom i ostalim poljima, posebne i konkretnе mjere za odgovarajuće osiguranje razvoja ili zaštite određenih rasnih skupina ili pojedinaca koji pripadaju tim skupinama u svrhu jamčenja, pod uvjetima jednakosti, punog ostvarenja prava čovjeka i osnovnih sloboda. Te mjere ne mogu ni u kom slučaju imati za rezultat održanje nejednakih ili zasebnih prava za razne rasne skupine, pošto se postignu ciljevi radi kojih su te mjere bile poduzete.

Članak 3.

Države stranke osuđuju napose rasnu segregaciju i *apartheid* i obvezuju se da sprečavaju, zabranjuju i iskorjenjuju na područjima pod njihovom sudbenošću svaku praksu te prirode.

Članak 4.

Države stranke osuđuju svaku propagandu i sve organizacije koje se rukovode idejama ili teorijama zasnovanim na superiornosti neke rase ili skupine osoba određene boje ili određenog etničkog porijekla ili koje žele da opravdaju ili potiču ma koji oblik rasne mržnje ili diskriminacije; one se obvezuju da usvoje neposredne i pozitivne mjere koje imaju svrhu da iskorijene svako poticanje na takvu diskriminaciju, ili svako djelo diskriminacije, i u tu svrhu, vodeći računa o načelima navedenim u Općoj deklaraciji o pravima čovjeka i o pravima koja su izričito navedena u članku 5. ove Konvencije, one se naročito obvezuju:

a) da proglose kao krivično djelo svako širenje ideja zasnovanih na rasnoj superiornosti ili mržnji, svako poticanje na rasnu diskriminaciju, sva djela nasilja, ili izazivanje na takva nasilja, uperena protiv ma koje rase ili skupine osoba druge boje ili drugog etničkog porijekla, kao i pružanje pomoći rasističkim aktivnostima, uključujući tu i njihovo financiranje;

b) da proglose kao nezakonite i da zabrane organizacije, kao i organizirane i sve druge propagandne djelatnosti koje potiču na rasnu diskriminaciju i koje je ohrabruju, kao i da proglose da je učešće u tim organizacijama ili u tim djelatnostima zakonom kažnjivo djelo;

c) da ne dopuste javnim vlastima, ni javnim državnim ili lokalnim ustanovama da potiču na rasnu diskriminaciju ili da je pomažu.

Članak 5.

U skladu s temeljnim obvezama navedenim u članku 2. ove Konvencije, države stranke obvezuju se da zabrane i da ukinu rasnu diskriminaciju u svim njezinim oblicima i da

jamče pravo svakome na jednakost pred zakonom bez razlike na rasu, boju ili nacionalno ili etničko porijeklo, naročito u pogledu uživanja slijedećih prava:

- a) pravo na jednak postupak pred sudovima i pred drugim sudskim organima;
- b) pravo na osobnu sigurnost i na zaštitu države od nasilja i tjelesne povrede bilo od strane vladinih službenika, bilo od ma koje osobe, skupine ili ustanove;
- c) politička prava, naročito pravo učešća na izborima, prava glasa i kandidature – na temelju općeg i jednakog prava glasa, pravo učestvovanja u vladi, kao i u upravljanju javnim poslovima, na svim razinama, i pravo pristupa, pod jednakim uvjetima, javnim funkcijama;
- d) ostala građanska prava, naročito:
 - I. pravo slobodnog kretanja i izbora boravišta u granicama države;
 - II. pravo napustiti ma koju zemlju, pa i vlastitu, i pravo povratka u svoju zemlju;
 - III. pravo na državljanstvo;
 - IV. pravo na sklapanje braka i izbor svog bračnog druga;
 - V. pravo svake osobe na vlasništvo, kao pojedinca ili u zajednici s drugima;
 - VI. pravo na nasljeđivanje;
 - VII. pravo na slobodu misli, savjesti i vjere;
 - VIII. pravo na slobodu mišljenja i izražavanja;
 - IX. pravo na slobodu miroljubivog zabora i udruživanja;
- e) ekonomska, socijalna i kulturna prava, naročito:
 - I. pravo na rad, na slobodan izbor zvanja, na pravične i zadovoljavajuće uvjete rada, na zaštitu protiv nezaposlenosti, na jednaku zaradu za jednak rad, na pravičnu i zadovoljavajuću nagradu;
 - II. pravo na osnivanje sindikata i učlanjivanje u njih;
 - III. pravo na stan;
 - IV. pravo na zdravlje, liječničku pomoć, socijalno osiguranje i socijalne službe;
 - V. pravo na obrazovanje i stručno osposobljavanje;
 - VI. pravo učešća, pod jednakim uvjetima, u kulturnim djelatnostima;
- f) pravo pristupa na sva mesta i službe namijenjene općinstvu, kao što su prijevoz, hoteli, restorani, kavane, kazališta, parkovi.

Članak 6.

Države stranke osigurat će svakom tko je podvrgnut njihovoju sudbenosti stvarnu zaštitu i pravo na žalbu pred nadležnim domaćim sudovima i ostalim državnim organima protiv dijela rasne diskriminacije koja bi, suprotno ovoj Konvenciji, povrijedila njegova individualna prava i njegove osnovne slobode, kao i pravo da od tih sudova traži zadovoljenje ili pravičnu i odgovarajuću naknadu za svaku štetu koju bi pretrpio kao posljedicu takva diskriminacije.

Članak 7.

Države stranke obvezuju se da poduzmu hitne i djelotvorne mjere, naročito na polju nastave, odgoja, kulture i informacija u svrhu borbe protiv predrasuda koje vode rasnoj diskriminaciji i u svrhu potpomaganja razumijevanja, trpeljivosti i prijateljstva među narodima, rasama ili etničkim skupinama, kao i unapređenja ciljeva i načela Povelje Ujedinjenih naroda, Opće deklaracije o pravima čovjeka, Deklaracije Ujedinjenih naroda o ukidanju svih oblika rasne diskriminacije i ove Konvencije.

DIO II.

Članak 8.

1. Ustanavljuje se Odbor za ukidanje rasne diskriminacije (dalje nazivan "Odbor") sastavljen od osamnaest stručnjaka poznatih po svojem visokom moralu i svojoj nepristranosti, koje među svojim državljanima biraju države stranke, a koji zasjedaju u osobnom svojstvu, s time što se vodi računa o pravičnoj geografskon podjeli i zastupljenosti raznih oblika civilizacije, kao i glavnih pravnih sustava.

2. Članovi Odbora biraju se tajnim glasanjem s popisa kandidata koje imenuju države stranke. Svaka država stranka može imenovati jednog kandidata između svojih državljanina.

3. Prvi izbor održat će se šest mjeseci nakon stupanja na snagu ova Konvencije. Najmanje tri mjeseca prije svakog izbora, Glavni tajnik Ujedinjenih naroda dostavlja pismo državama strankama pozivajući ih da podenesu svoje kandidature u roku od dva mjeseca. Glavni tajnik sastavlja popis svih tako imenovanih kandidata, po abecednom redu, navodeći države stranke koje su ih odredile i dostavlja ga državama strankama.

4. Članovi odbora biraju se na sastanku država stranaka koji saziva Glavni tajnik u sjedištu Ujedinjenih naroda. Na tom sastanku, na kojem kvorum čine dvije trećine država stranaka, za članove Odbora izabrani su oni kandidati koji dobiju najveći broj glasova i absolutnu većinu glasova predstavnika država stranaka koji su prisutni i koji glasuju.

5.

a) Članovi odbora biraju se na četiri godine. Međutim, mandat devet članova izabralih na prvom izboru istječe poslije dvije godine; odmah poslije prvog izbora predsjednik Odbora izvlači ždrijebom imena tih devet članova.

b) Radi popune eventualno ispražnjenih mjeseta, država stranka čiji je stručnjak prestao obavljati svoje funkcije člana Odbora imenuje drugog stručnjaka među svojim državljanima, uz priuzdržaj odobrenja Odbora.

6. Države stranke snose troškove članova Odbora za razdoblje u kome oni vrše dužnost u Odboru.

Članak 9.

1. Države stranke obvezuju se da podnesu Glavnom tajniku Ujedinjenih naroda, radi razmatranja od strane Odbora, izvještaj o zakonodavnim, sudskim, upravnim ili drugim mjerama koje su donijele, a koje ostvaruju odredbe ove Konvencije: a) u roku od godine dana računajući od stupanja na snagu Konvencije za svaku odnosnu državu i b) zatim, svake dvije godine, a, osim toga, svaki put kad Odbor to zatraži. Odbor može zatražiti naknadna obavještenja od država stranaka.

2. Odbor podnosi svake godine Općoj skupštini Ujedinjenih naroda, preko Glavnog tajnika, izvještaj o svom radu i može davati sugestije i opće preporuke na temelju razmatranja izvještaja i obavještenja dobivenih od država stranaka. Te sugestije i opće preporuke dostavljaju se Općoj skupštini zajedno s primjedbama država stranaka, ako ih bude.

Članak 10.

1. Odbor donosi svoj poslovnik.
2. Odbor bira svoje predsjedništvo za razdoblje od dvije godine.
3. Glavni tajnik Ujedinjenih naroda osigurava tajništvo Odbora.
4. Odbor u pravilu drži svoje sastanke u sjedištu Ujedinjenih naroda.

Članak 11.

1. Ako država stranka smatra da neka druga država koja je isto tako stranka ne primjenjuje odredbe ove Konvencije, ona može skrenuti pažnju Odboru na to pitanje. Odbor izvještava o tome zainteresiranu državu stranku. U roku od tri mjeseca ta država podnosi Odboru pismena obavještenja ili izjave kojima razjašnjava pitanje i naznačava, ako ih ima, mјere koje bi ta država mogla poduzeti radi ispravljanja situacije.

2. Ako se, u roku od šest mjeseci računajući od dana prijema početnog saopćenja od strane zainteresirane države, ne riješi pitanje na zadovoljstvo objiju država, putem dvostranih pregovora, ili putem svakog drugog postupka kojim raspolažu, jedna i druga imaju pravo da ga ponovo podnesu Odboru, upućujući saopćenje Odboru i drugoj zainteresiranoj državi.

3. Odbor rješava predmet koji mu je podnesen shodno stavku 2. ovoga članka samo ako se prethodno uvjerio da su bila upotrebljena i iscrpljena sva raspoloživa domaća pravna sredstva, u skladu s opće priznatim načelima međunarodnog prava. To pravilo ne primjenjuje se ako postupci po pravnim sredstvima prelaze razumne rokove.

4. Za svaki predmet koji mu je podnesen Odbor može zatražiti od država stranaka da mu pruže sva odgovarajuće dopunska obavještenja.

5. Kada Odbor razmatra neki predmet prema ovom članku, zainteresirane države stranke imaju pravo da pošalju predstavnika koji će bez prava glasa sudjelovati u radu Odbora za čitavo vrijeme rasprave.

Članak 12.

1.

a) Pošto Odbor dobije i prouči sva obavještenja koja smatra potrebnim, predsjednik imenuje jednu ad hoc komisiju za mirenje (u daljem tekstu: Komisija) sastavljenu od pet osoba koje mogu biti ili ne biti članovi Odbora. Članovi Komisije imenuju se uz jednoglasan pristanak stranaka u sporu. Komisija sastavlja svoje dobre usluge na raspolaganje odnosnim državama, kako bi se postiglo prijateljsko rješenje pitanja zasnovano na poštovanju ove Konvencije.

b) Ako države stranke u sporu ne postignu sporazum o čitavom ili djelomičnom sastavu Komisije u roku od tri mjeseca, članovi Komisije koji nisu dobili pristanak država stranaka biraju se tajnim glasanjem među članovima Odbora, dvotrećinskom većinom članova Odbora.

2. Članovi Komisije zasjedaju u osobnom svojstvu. Oni ne mogu biti državljeni država stranaka u sporu, niti države koja nije stranka ove Konvencije.

3. Komisija bira svog predsjednika i donosi svoj poslovnik.

4. Komisija drži svoje sastanke u pravilu u sjedištu Ujedinjenih naroda ili na bilo kom drugom odgovarajućem mjestu koje određuje Komisija.

5. Tajništvo predviđeno u članku 10, stavak 3, ove Konvencije služi također Komisiji svaki put kada neki spor između država stranaka dovede do osnivanja Komisija.

6. Svi troškovi članova Komisije dijele se podjednako među države stranke u sporu na temelju proračuna Glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

7. Ako je potrebno, Glavni tajnik je ovlašten da isplati troškove članovima Komisije prije nego što države stranke u sporu naknade troškove prema stavku 6. ovoga članka.

8. Obavještenja koja Odbor dobije i prouči stavlju se na raspolaganje Komisiji, koja može zatržiti od zainteresiranih država da joj pruže sva odgovarajuće dopunska obavještenja.

Članak 13.

1. Pošto potpuno prouči pitanje, Komisija priprema i podnosi predsjedniku Odbora izvještaj, koji sadrži njezine zaključke o svim činjeničnim pitanjima u vezi sa sporom između stranaka, uz preporuke koje smatra svrsishodnim za prijateljsko rješavanje spora.

2. Predsjednik Odbora dostavlja izvještaj Komisije svakoj državi stranki u sporu. Te države obavještavaju predsjednika Odbora u roku od tri mjeseca da li prihvaćaju ili ne preporuke koje su sadržane u izvještaju Komisije.

3. Po isteku roka predviđenog u stavku 2. ovoga članka, predsjednik Odbora dostavlja izvještaj Komisije i izjave zainteresiranih država stranaka ostalim državama strankama ove Konvencije.

Članak 14.

1. Država stranka može izjaviti u svako doba da priznaje nadležnost Odbora da prima i razmatra saopćenja osoba ili skupine osoba pod njezinom sudbenošću, koje se žale da su žrtve povrede od strane te države stranke u pogledu bilo kog prava spomenutog u ovoj Konvenciji.

Odbor ne prima nikakvo saopćenje koje se odnosi na državu stranku koja nije dala takvu izjavu.

2. Svaka država stranka koja dade izjavu shodno stavku 1. ovoga članka može osnovati ili odrediti neki organ u okviru svog unutrašnjeg pravnog poretka, koji će biti nadležan da prima i razmatra predstavke osoba ili skupina osoba pod sudbenošću te države, koje se žale da su žrtve povrede bilo kog prava spomenutog u ovoj Konvenciji, a koje su iscrple ostala raspoloživa lokalna pravna sredstva.

3. Zainteresirana država stranka polaže izjavu koja je dana shodno stavku 1. ovoga članka, kao i ime svakog organa osnovanog ili određenog shodno stavku 2. ovoga članka kod Glavnog tajnika Ujedinjenih naroda, koji prijepise dostavlja ostalim državama strankama. Izjava se može povući svakog časa putem priopćenja koje se upućuje Glavnom tajniku, ali to povlačenje ne odnosi se na saopćenja koja su već podnesena Odboru.

4. Organ koji je osnovan ili određen shodno stavku 2. ovoga članka treba da vodi registar predstavki, a ovjereni prijepisi registra polažu se svake godine kod Glavnog tajnika odgovarajućim putem, s tim što se sadržaj ne objavljuje javnosti.

5. Ako ne dobije zadovoljenje od organa koji je osnovan ili određen shodno stavku 2. ovoga članka, podnositelj predstavke ima pravo da, kroz šest mjeseci, predmet saopći Odboru.

6.

a) Odbor upoznaje, na povjerljiv način, sa svakim saopćenjem državu stranku koja je navodno povrijedila neku odredbu Konvencije, ali identitet osoba ili skupina zainteresiranih osoba ne može se otkriti bez izričitog odobrenja te osobe ili skupine osoba. Odbor ne prima anonimna saopćenja.

b) U roku od tri mjeseca, ta država dostavlja Odboru pismena objašnjenja ili izjave kojima razjašnjava pitanje i naznačava, ako ih ima, mjere koje bi ta država mogla poduzeti radi ispravljanja situacije.

7.

a) Odbor razmatra saopćenje vodeći računa o svim obavještenjima koja su mu podnijeli zainteresirana država stranka i podnositelj predstavke. Odbor ne razmatra saopćenja podnositelja predstavke, a da ne provjeri je li ovaj iscrpio sva raspoloživa domaća pravna sredstva. Međutim, to pravilo se ne primjenjuje ako postupci po pravnim sredstvima prelaze razumne rokove.

b) Odbor upućuje svoje sugestije i eventualne preporuke zainteresiranoj državi stranki, kao i podnositelju predstavke.

8. Odbor unosi u svoj godišnji izveštaj kratak sadržaj objašnjenja i izjava zainteresiranih država stranki, kao i svojih vlastitih sugestija i preporuka.

9. Odbor je nadležan da vrši funkcije predviđene u ovome članku samo ako je najmanje deset država stranaka Konvencije vezano izjavama prema stavku 1. ovoga članka.

Članak 15.

1. Dok se ne ostvare ciljevi Deklaracije o davanju nezavisnosti kolonijalnim zemljama i narodima, sadržane u Rezoluciji Opće skupštine 1514 (XV), od 14. prosinca 1960, odredbe ove Konvencije neće ni u kom pogledu ograničavati pravo peticije koje tim narodima jamče drugi međunarodni instrumenti ili Ujedinjeni narodi i njihove specijalizirane ustanove.

2.

a) Odbor ustanovljen prema stavku 1. članka 8. ove Konvencije prima prijepise predstavki koje dolaze od organa Ujedinjenih naroda, a bave se pitanjima u neposrednoj vezi s načelima i ciljevima ove Konvencije, izražava mišljenje i daje preporuke u vezi s primljenim predstavkama prilikom razmatranja predstavki stanovnika starateljskih ili nesamoupravnih područja ili svakog drugog područja na koje se primjenjuje Rezolucija Opće skupštine 1514 (XV) u vezi s pitanjima spomenutim u ovoj Konvenciji, a koja su podnesena na rješavanje tim organima.

b) Odbor prima od nadležnih organa Ujedinjenih naroda prijepise izvještaja o zakonodavnim, sudskim, upravnim ili drugim mjerama u neposrednoj vezi s načelima i ciljevima ove Konvencije, koje su upravljujuće sile primijenile na područja spomenuta u točki a) ovoga stavka, te izražava mišljenje i daje preporuke tim organima.

3. Odbor uključuje u svoje izvještaje Općoj skupštini kratak sadržaj predstavki i izvještaja koje je primio od organa Ujedinjenih naroda, kao i svoja mišljenja i preporuke u vezi s tim predstavkama i izvještajima.

4. Odbor moli Glavnog tajnika Ujedinjenih naroda da mu dostavi sva obavještenja koja se odnose na ciljeve ove Konvencije i s kojima raspolaže s obzirom na područja spomenuta u stavku 2.a) ovoga članka.

Članak 16.

Odredbe ove Konvencije o rješavanju sporova ili pritužbi primjenjuju se bez štete po ostale postupke za rješavanje sporova ili pritužbi u predmetu diskriminacije, predviđene u osnovnim instrumentima Ujedinjenih naroda i njihovih specijaliziranih ustanova ili u konvencijama koje su usvojile te organizacije, i ne sprečavaju države stranke da pribjegnu drugim postupcima za rješenje nekog spora u skladu s općim ili posebnim međunarodnim sporazumima koji ih vežu.

DIO III.

Članak 17.

1. Ova Konvencija otvorena je potpisivanju svake države članice Ujedinjenih naroda ili članice bilo koje od njihovih specijaliziranih ustanova, svake države stranke Statuta Međunarodnog suda i svake druge države koju Opća skupština Ujedinjenih naroda pozove da postane strankom ove Konvencije.

2. Ova Konvencija podleži ratifikaciji, a isprave o ratifikaciji polažu se kod Glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

Članak 18.

1. Ova Konvencija otvorena je pristupanju svake države spomenute u članku 17, stavak 1, ove Konvencije.

2. Pristupanje se vrši polaganjem isprave o pristupanju kod Glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

Članak 19.

1. Ova Konvencija stupa na snagu tridesetoga dana nakon dana polaganja dvadeset i sedme isprave o ratifikaciji ili isprave o pristupanju kod Glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

2. Za svaku državu koja ratificira ovu Konvenciju ili joj pristupi nakon polaganja dvadeset i sedme isprave o ratifikaciji ili isprave o pristupanju, Konvencija stupa na snagu tridesetoga dana nakon dana polaganja vlastite isprave o ratifikaciji ili isprave o pristupanju.

Članak 20.

1. Glavni tajnik Ujedinjenih naroda primiće tekst s rezervama koje budu učinjene u času ratificiranja ili pristupanja i saopćiće ga svim državama koje su stranke ove Konvencije ili to mogu postati. Svaka država koja stavi prigovor na rezervu obavijestit će Glavnog tajnika, u roku od dvadeset dana računajući od dana tog saopćenja, da ne prihvata tu rezervu.

2. Nikakva rezerva koja bi bila nesuglasiva s predmetom i ciljem ove Konvencije ne može biti odobrena, kao ni ona rezerva koja bi imala za rezultat da paralizira rad bilo kojeg organa što ga je ustanovila Konvencija. Smatra se da rezerva pripada naprijed navedenim kategorijama ako najmanje dvije trećine država stranaka Konvencije stave prigovor.

3. Rezerve se mogu povući u svakom času putem saopćenja upućenog Glavnom tajniku. Saopćenje stupa na snagu onoga dana kada je primljeno.

Članak 21.

Svaka država stranka može otkazati ovu Konvenciju pismenim priopćenjem upućenim Glavnom tajniku Ujedinjenih naroda. Otkaz djeluje nakon godine dana od dana kada je Glavni tajnik primio to priopćenje.

Članak 22.

Svaki spor između dvije ili više država stranaka u tumačenju ili o primjeni ove Konvencije, koji se ne riješi pregovorima ili po postupku izričito predviđeno ovom Konvencijom, na zahtjev bilo koje od stranaka u sporu iznijet će se pred Međunarodni sud da on o njemu rješava, osim ako se stranke u sporu ne dogovore o nekom drugom načinu rješavanja.

Članak 23.

1. Svaka država stranka može zahtijevati reviziju ove Konvencije u bilo koje vrijeme pismenim priopćenjem upućenim Glavnom tajniku Ujedinjenih naroda.

2. Opće skupština Ujedinjenih naroda odlučuje o eventualnim mjerama što ih treba poduzeti u vezi s takvim zahtjevom.

Članak 24.

Glavni tajnik Ujedinjenih naroda obavještava sve države navedene u članku 17, stavak 1, ove Konvencije:

- a) potpisima, ratifikacijama i pristupanjima prema člancima 17. i 18;
- b) danu stupanja na snagu ove Konvencije prema članku 19;
- c) priopćenjima i izjavama primljenim prema člancima 14, 20. i 23;
- d) otkazima priopćenim prema članku 21.

Članak 25.

1. Ova Konvencija, koje su engleski, francuski, kineski, ruski i španjolski tekst jednako vjeodostojni, bit će položena u arhiv Ujedinjenih naroda.

2. Glavni tajnik ujedinjenih naroda dostavit će ovjereni prijepis ove Konvencije svim državama koje pripadaju bilo kojoj kategoriji spomenutoj u članku 17, stavak 1.

U potvrdu toga su dolje potpisani, propisno ovlašteni od svojih vlada, potpisali ovu Konvenciju koja je bila otvorena potpisivanju u New Yorku, sedmog ožujka tisuću devet stotina šezdeset i šeste.